

Κ. Μ. Μανώλης
Διευθυντής
26.2

ΕΥΒΟΪΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΑΘΗΝΑΙ
ΤΡΙΤΗ
1 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ
1949

ΠΑΝΕΥΒΟΪΚΗ ΕΘΝΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1942 - Περίοδος Γ'
ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 58

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΑΝΤΡΕΑΣ ΖΩΝΤΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΟΔΟΣ ΦΑΒΙΕΡΟΥ 7
ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ : Διπύλου 11

ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΑΥΤΩΝ ΤΩΝ ΑΓΡΙΩΝ

Υπό του εκδότου των «Ευβοϊκών Χρονικών» απεστάλη προς το ύπουρ-
γειον τύπου ή κατωτέ-
ρω αναφορά :

Κύριε Υπουργέ,
Λαμβάνω την τιμήν
να αναφέρω ήμιν, ότι
το μέχρι τουδε εκδι-
δόμενον παρ' έμου μη-
νιαϊον περιοδικόν («Ευ-
βοϊκά Γράμματα») θά
μετατρέψω εις έβδο-
μαδιαϊαν πολιτικην και
ειδησεολογικην εφημε-
ρίδα, υπό τον τίτλον
«Ευβοϊκά Χρονικά»
και να παρακαλέσω δια
την έγκρισιν της σχετι-
κής άδειας.

Είς την απόφασιν ταύ-
την προάγομαι εκ του
γεγονότος, ότι υπό τας
σημερινάς συνθήκας,
μία εφημερίς εθνικο-
φρόνων άρχων (όπως
θά είναι τα «Ευβοϊκά
Χρονικά») θά δύναται
περισσότερον, παντός
φιλολογικου περιοδι-
κου να συμβάλη εις την
έθνικην διαφώτισιν του
κοινου της περιοχής
της και εις την κατα-
πολέμησιν του έθνο-
κτόνουσυμμοριτισμου.

Μετά Σεβασμού
Α. ΖΩΝΤΟΣ

Η ΑΠΙΝΤΗΣΙΣ
Βασιλειον της Ελλάδος
Υφυπουργειον Τύπου
και Πληροφοριών
Διεύθυνσις τύπου κτλ.
'Αριθ. πρωτ. 21336 Γ'
Α Π Ο Φ Α Σ Ι Σ

Έχοντες υπ' όψει
τας διατάξεις του άρ-
θρου 29 του Γ' ψηφί-
σματος, ως τουτο συν-
επληρώθη μεταγενεστέ-
ρωσ, την από 11 'Ια-
νουαρίου 1949 γνω-
μοδότησιν της ειδικής
πρός τουτο επιτροπής
ως και την από 10 Δε-
κεμβρίου 1948 αϊτη-
σιν του Άνδρέου Ζών-
του

Α Π Ο Φ Α Σ Ι Ζ Ο Μ Ε Ν
Έγκρίνομεν την άλ-
λαγήν του τίτλου του
έν Άθήναις εκδιδόμε-
νου μηνιαϊου περιοδι-
κου «Ευβοϊκά Γράμ-
ματα εις «Ευβοϊκά
Χρονικά» και την
μετατροπήν αυτού εις
έβδομαδιαϊαν εφημε-
ρίδα.

Ο Υπουργός
Μ. ΑΙΛΙΑΝΟΣ

Τά δημοσευόμενα
πάρα πάνω δύο έγγρα-
φα δίδουν, νομιζόμεν,
την έννοιαν και ανάγκη
φον την εικόνα της και
νούργιας μας πορείας.
Στό φύλλο των «Ευ-

βοϊκών Γραμμάτων»
του Νοεμβρίου 1948
σε άρθρο μας, με τον
τίτλο «Ο καθέννας
το χρέος του»
εγράψαμε, μεταξύ των
άλλων, και τα εξής :

«Τά θλιβερά εκείνα
γεγονότα, (τά Δεκεμ-
βριανά του 44) από
τά όποια ή Μάνα μας
έλληνική γή, ποτίστηκε
από τόσο άφθονο έλ-
ληνικό αίμα, ως τ' αφή-
σουμε ν' άνήκουν εις
την ιστορία. Και κανέ-
νας καλός Έλληνας ως
μή θέλη να τα θυμά-
ται. Όσο και αν ή ι-
στορία θέλει, κι' επί-
μονα διδάσκει, πώς
δένπρέπεινά ξεχνούμεν.

Ο Έλληνας ιστορι-
κός, που θ' ασχοληθή
με την περίοδο αυτή
της ελληνικής ιστορίας
ως κρατήση σιωπή πά-
νω στις μέρες αυτές,
που Έλληνες μεταξύτων
κατακομμάτιασαν την
Ελλάδα μας.

Τύχη αγαθή ! Έπει-

τα από το τόσο άγριο
φουρτούνιασμα, που
παρέσυρε σκάφος, πλή-
ρωμα κι' επιβάτες, δέν
μπορεί παρά ναρθη ή
γαλήνη και τα ναυάγια
να περισωθούν.

Άς λησμονήσουμε
όλοι μας τά μαρτύρια
και τά παθήματα τά
έλληνικά κι' ως τραθή-
ξουμε όλοι μπροστά,
με σφιγμένα τά δόντια,
στον νέον καινούργιο
άναγεννητικό δρόμο
της φιλάτης μας πα-
τρίδος.

Άς κάμη ο καθέ-
νας μας το χρέος του
για των ελληνικών έ-
ρειπίων το αναστήλω-
μα και των πόνων του
έλληνικου λαου το γε-
άτρεμα. Άς δουλέ-
ψουμε όλοι μαζί κι' ο
καθένας μας χωριστά,
για του κακου πρό-
σφατου παρελθόντος το
σβήσιμο και του τόπου
μας την έξυγίανση, το
στόλισμα και την άνόρ-
θωσι. Άς μείνουμε ό-
λοι μας Έλληνες. Άς

σκεφτόμαστε ελληνικά
κι' ή ψυχή κι' ο νοός
μας ως συνχωρήσουν
κάθε παρεκτροπή κι' ως
δώσουμε όλοι ειλικρι-
νά κι' άδολα τά χέρια
για να πάμε μπροστά
από τον δρόμο, που
πνευματικά έξυψώνει
τον άνθρωπο, και πραγ-
ματικά, δίνει στην πα-
τρίδα μας τη θέση, που
ιστορικά και δικαιο-
ματικά της αξίζει».

Αυτά εγράψαμε τότε.
Κι' αφού όλοι οι κα-
λοι Έλληνες (το 9500
του ελληνικου λαου)
δώσαν ειλικρινά τά
χέρια στους κατά της
πατρίδος εγκληματή-
σαντας κι' έκαμαν το
χρέος των, σαν γνήσιοι
πατριώτες για του κα-
κου παρελθόντος το
σβήσιμο και του τό-
που μας την έξυγίανση
και την άνόρθωσι, μία
φούχτα ξενόδουλοι και
προδότες της ώραιο-
τέρας πατρίδος του
κόσμου, επήραν πάλε
τά βουνά και χρόνια

τώρα γκρεμίζουν κατα-
καίουν κι' έρημώνουν
ότι το ελληνικό. Και
όχι μόνον αυτά αλλά
φτάνουν και να σφά-
ζουν και να καταστα-
ράζουν ακόμα καθέναν
που δέν θέλει να γίνη
προδότης και να τους
βοηθήση στο άγριο
σφάξιμο των έγκυμο-
νουσων ελληνίδων, των
πιστων κληρικων και
στο άρπαγμα, από τις
αγκάλες των Μανάδων
των, των άθώων έλλη-
νοπαίδων, για την δη-
μιουργία νέων γενιτσά-
ρων.

Έναντίον αυτων των
αγρίων θηρίων, των
καταλυτων πάσης άρ-
χής και ιδέας περι της
έλευθερίας και των
άνθρωπινων ιδεωδων
θ' αγωνισθουν σκληρά
με έπιμονή, ύπομονή
και θάρρος...

...ΤΑ «ΕΥΒ. ΧΡΟΝΙΚΑ»

ΠΡΟΣΩΠΑ ΚΑΙ ΠΡΑΜΑΤΑ

Γνωστός στρατιωτικός
άρθρογράφος ασχολού-
μενος εις άρθρο του σε
Αθηναϊκήν συνάδελφο (ο
στρατηγός κ. Σπ. Γεωρ-
γούλης στην έγκριτο «Κα-
θημερινή») περι του «έσω
τερικου μας πολέμου» γρά-
φει μεταξύ των άλλων
και αυτά :

«Η έκμηδένισις του
συμμοριτισμου ουδέποτε
θά είναι όριστική αν δέν
συνδυσασθη με την έξασφα-
λισιν της «άμυντικής αυ-
ταρκείας» της ύπαιθρου.
Κάθε χωρίον πρέπει να όρ-
γανωθη άμυντικώς ως έν
περίκλειστον άμυντικόν
συγκρότημα οί δε κάτοι-
κοι να όπλισθουν και να
θεωρηθουν ως κανονικώς
στρατευθέντες και ύπη-
ρετουντες υπό τα όπλα.

Δύο θά είναι οί πόλοι έφ'
ων θά στηριχθη ή διοικη-
τική όργάνωσις των έξω-
πλισμένων χωριων : Ο
πρόεδρος της κοινότητος
και ο σταθμαρχός της Χω-
ροφυλακής. Έάν τά περι-
κλειστα ταυτα συγκροτή-
ματα ένισχυθουν εις τά ευ-
παθη των σημεία με όλι-
γας νάρκας και με συρ-
ματόπλεγμα και έν δια-
θέτου έννα πομπόν άσυρ-
μάτου μικράς έμβελείας,
θά είναι δυνατόν έν περι-
πτώσει συμμοριτικής έπι-

θέσεως να έκδηλώσουν
μίαν πρώτην αντίστασιν
και να προκαλέσουν συγ-
χρόνως την επέμβασιν της
πλησιεστέρας στρατιωτι-
κής δυνάμεως.

Μία τοιαύτη όργάνωσις
θά παράσχη εις τους κα-
τοίκους αυτοπεποιθισιν,
θα μειώση τον αριθμόν
των συμμοριοπλήκτων, θα
διευκολύνη την έκτέλεσιν
των καλλιεργειων και θα
προλάβη την οικονομικήν
άποθλώσιν».

Μήπως ο άρθρογράφος
έχει δίκην ;

ΤΟ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑ

Το αποτέλεσμα της πα-
τριωτικής έκκλήσεως του
Βασιλέως Παύλου, κατά
την τελευταϊαν πολιτικήν
κρίσιν, προς τους πολιτι-
κούς άρχηγούς, όπως συ-
νεργασθουν και δώσουν
το ταχύτερον, βίωσιμον
και ισχυράν κυβέρνησιν εις
το αγωνιζόμενον έθνος,
ίκανοποίησεν πλήρως ο-
λόκληρον τον ελληνικόν
λαόν, του όπολου τά αι-
σθήματα, τους πόθους και
τάς έπιθυμίας έρμήνευσεν
ο Άνώτατος Άρχων εις
την έκκλησιν του.

Και άκόμη φανερώνει,
το αποτέλεσμα τουτο, πό-
σον είναι χρήσιμος και

σωστικός, ο θεσμός της
Βασιλευμένης Δημοκρα-
τίας εις την χώραν μας,
που οί πολιτικοί μας άρ-
γουν πολυ να συννενο-
θουν ή και δέν συννενο-
οϋνται καθόλου και εις
τάς πλέον κρίσιμους έλ-
ληνικας ώρας.

ΜΕ ΚΑΛΗ ΠΙΣΤΙΝ

Εΐπαμε, προγραμματι-
κά, πως ή πορεία μας θα
είναι διαρκής και σκληρός
άγώνας κατά των προδο-
των της πατρίδος. Θα έ-
ρωτηθώμεν, όμως, ίσως :
δέν θα κάνετε πολιτική ;
Βεβαίως θα κάνωμε, και
μάλιστα έντονον.

Πρό της άσκήσεως, ο-
μως ταυτης ανάγκη να
δηλώσωμεν, πως όλα τά
άντιπροσωπευόμενα εις
την Βουλήν κόμματα τά
θεωρούμεν, και τά πιστεύ-
ωμεν, ως εθνικόφρονα και
πως όλα μαζί, (καθένα
από την δική του σκοπια)
δέν αποβλέπουν παρά εις
την σωτηρίαν και την δό-
ξαν της ελληνικής πατρί-
δος. Αντιθέσεις μεταξύ
των κομμάτων υπάρχουν
και θα υπάρχουν. Κάθε
κόμμα πιστεύει πως ο δι-
κός του δρόμος είναι ο
καλλίτερος για το φτάσι-
μο στο άισιο τέρμα του

άγδωνος. Και επάνω σ' αυ-
τές τις πεποιθήσεις του
στηριζόμενον αγωνίζεται
τον καλόν άγώνα.

Δέν είναι δυνατόν λοι-
πόν, παρά και τά «Χροني-
κά» να έχουν προς τά κόμ-
ματα τις προτιμήσεις των,
τις όποτες και δέν θ' απο-
κρύψουν.

Πάνω σ' αυτές τις άρ-
χές και τις αντίληψεις των
θα στηρίξουν την πολιτι-
κήν των, την όποιαν θα
κάμουν μ' άπόλυτον καλή
πίστιν, με έπιχειρήματα
και συγκεκριμένα στοι-
χεία, και όχι με βρισιές
και άσυναρτησίες.

ΤΟ ΧΩΡΙΟ

Τά «Ευβ. Χρονικά» θα
παρακολουθήσουν με ξε-
χωριστόν ένδιαφέρον την
ύπαιθρον Ευβοϊαν. Δι' αυ-
τό και παρακαλοϋν θερ-
μως τους κ. κ. Προέδρους
Κοινοτήτων, τους Δημοδι-
δασκάλους και κάθε έν-
διαφερόμενον για το χω-
ριό του (το άθάνατο έλλη-
νικό χωριό, που είναι ή
βάσις και το στήριγμα της
χώρας μας) να μας γρά-
φει, με τά πιό άπλδ λόγια
για τις ανάγκες και γενι-
κά την κίνησι της περιφε-
ρείας του.

Προκειμένου για την θε-

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΣΕΛΙΣ

Η ΚΡΙΤΙΚΗ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ

Γ. Κ. Σταμπολής: «ΔΕΙΛΙΝΟ ΣΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΚΡΟΓΙΑΛΙΑ» (έπικος ρεμβασμός στην Έλληνική Ιστορία και στο Έλληνικό δίδεωδες). Αθήνα, Νοέμβριος 1948.

Ο φίλος ποιητής κ. Γ. Κ. Σταμπολής, έπειτα από το έγκτο, στη σειρά, σημαντικό του έργο: «Συμφωνία της ζωής και του θανάτου» μας δίνει τον πρώτο τόμο (ή τον πρώτο κύκλο, όπως ο ίδιος τον ονομάζει) του «Δειλινού του στα έλληνικά ακρογιάλια» — πού, με το προλογικό του σημείωμα, το—άποτελούν 190 σελίδες — καλοτυπωμένες στο Μαυρίδι.

Το «Δειλινό» τουτο, (καθώς ο ποιητής του μάς λέει, στον πρόλόγο του) «είναι το αὐθόρμητο και πηγαίο αίσθημα μιάς έννευσης, πού του δόθηκε σε μιά μακάρια στιγμή, ένός πραγματικού δειλινού, σ' ένα έλληνικό ακρογιάλι: στο Μάτι, στην παραλία του Εὐβοϊκού, την Κυριακή το άπόγευμα της πρώτης του Άλωνάρη του 1948» — πού βρισκότανε εκεί με μιά έκδρομή του, «Αττικού Όμίλου».

Το καινούργιο έργο του κ. Σταμπ. είναι ένας πραγματικός ύμνος στην θείαν έλευθερία και στην έλληνική φυλή, στην πλέρια και την συνειδητή έκφραση της λευτεριάς, σ' όλον τον κύκλο των κοινωνικών και άτομικών φάσεων ανεξάρτητα από πολιτειακούς τύπους και καταστάσεις: — πάντα ή ιδέα της λευτεριάς είναι το κύριο και ξεχωριστό γνώρισμα της έλληνικής φυλής».

Αυτά, με τόσα άλλα ακόμα, υποστηρίζει ο ποιητής μας, μέσα στα όποια βρισκόμε, πώς έχει δίκιο πολύ. Η καρδιά του άπλωμένη σ' όλα τα έλληνικά πέλαγα

ραρεία των τοπικών μας ζητημάτων και την εμφάνισιν της κινήσεως της υπαίθρου, κάθε άναγνώστης μας είναι και συνεργάτης μας.

ΤΟ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ

Άρχική μας οκέψς ή το ή έκδοσις των «Εὐβ. Χρονικών» να γίνη εβδομαδιαία δισέλιδος και εις μεγαλύτερον, κατά τι, του παρόντος, σχήματος. Προτιμήσαμε, όμως, τελικώς το 15ήμερον τετρασέλιδον για την καλλιτέραν του εμφάνισιν και την διάθεσιν μιάς σελίδος εις φιλολογικήν ύλην.

Έλπίζομεν (με την ένίσχυσιν όλων των Εὐβοέων) να ήμπορέσωμεν, πολύ γρήγορα ή έκδοσίς μας να καθιερωθῆ εβδομαδιαία τετρασέλιδος ως το σημερινόν της σχήμα.

ΕΥΜΕΝΩΣ ΔΕΚΤΟΝ

Το φύλλον της νέας μας έκδόσεως, θα σταλή σ' όλους τους μέχει σήμερα συνδρομητάς μας και σε πολλούς άλλους Χαλκιδείς και Εὐβοείς της υπαίθρου και των Αθηνών και έλπίζομεν να γίνη ευμενώς δεκτόν και να τύχωμεν της υποστηρίξεώς των.

και τ' ακρογιάλια, με την ψυχή του δοσμένη στις δόξες και τους θριάμβους της φυλής μας τραγουδάει με πάθος και νοστιλιγία συγκινητική.

Ω καρδιά μου, στο Ίόνιο (τρέχα τώρα κι' άτιλώσου δίχως κρατημα πιά, μέσο στο πλούτος του θαύρης (το χαμένο ειδωλό σου, πού το πάν τα κουτιά.

Τι Ιστορία και δόξες τί άπει (λές και τί πόνοι, μέσα σ' αυτά τα νερά, πού περνούν από μπρός μου, (καθώς να, σουρουπώνει κι' ή καρδιά λαχταρά.

Κι' άλλου:

Ποὺν οί Κόδοροι, οί Λεωνίδες (κι' οί στερνοί παλαιολόγοι στην μακρυά της ζωῆς στρατηγών μόνο άφίνει το λαμπρό κομπολόγι τί ξερά να θροῆ.

Κι' άπ αυτά θα βλαστήσουν μέσο στη νύχτα άποφράδα (των παπών έκτροπές των Βοργία ή στυγνότη, Μακιαβέλλι ή σκληράδα Μουσσολίνι οί ντροπές. Στην καινούργια, όμως πόλι (του Θεϊκού Κωνσταντίνου πόσο μέλλον θαρθῆ, και ποια δόξα την κάνει νάν (άετος ένός κρίνου και σαν τέλος παρθῆ.

Ο κ. Σταμπολής γράφοντας την έπική του ποιηση δονείται, άναμφίβολα, από έναν άσίγαστο πατριωτικό παλμό.

Δυνατή και καινούργια, τώρα (ή τέχνη θ' άνθισον με ρυθμοὺ συντροφιά τ' Ανθεμίου και Ησιδώρου (τόλμη ώραία θα χτίση και την Άγια Σοφία.

Χριστιανών Παρθενώνα — Ρω (μυσοῦνης μνημείο, πού έσκεπάσθη ή φυλή στον αιθέριο της θόλο και σαν πόθων σημείο, πού κι' ακόμα καλεί.

Η έπικολυρική ποιηση δεν είναι (έπειδή υπάρχει πλούσιο το θέμα) τόσο εύκολη, όσο μερικοί, ίσως, το νομίζουν.

Το άναγκαστικό μάκρο της κουράζει τον δημιουργό της και τον άναγνώστη. Και, είναι πολύ φυσικό, ή ρωμαλεότης του άρχικού στίχου κάπου, συχνά στο τέλος, να άδυνατίζει.

Κι' ακόμα τουτο το είδος της ποιήσεως παρασύρει, καμιά φορά με το πλούσιο υλικό της, σ' επαναλήψεις, από τις όποιες δεν ξεφυγε, όλους διόλου, κι' ο ποιητής του «Δειλινού στα έλληνικά Ακρογιάλια». Γι' αυτό και ή συντομία ο περιορισμός των σελίδων, στις περιπτώσεις αυτές, είναι νομίζομεν, μεγάλο πλεονέκτημα του ποιητή.

Άλλ' όπως και νάχει, το τελευταίο τουτο θέμα, ο κ. Σταμπολής, μάς έδωσε με άγάπη και συγκίνηση πατριωτική, έναν «Εθνικό τόμο» πού είναι, (για τις δύσκολες, μάλιστα μέρες, πού περνάει ή πατρίδα μας) το καλλίτερο έλληνικό πιστεύω.

ΑΝΤΡΕΑΣ ΖΩΝΤΟΣ

Φοίβου Δέλφη: ΟΡΓΟΣ ΟΡΓΗΣ Έλευθερη ποιηση Άθήνα 1948.

Τόν περασμένον Οκτώβρη ο ποιητής κ. Φοίβος Δέλφης, μάς έδωσε, μέσα σε 30 καλοτυπωμένες σελίδες, την καινούργια σου ποιητική δημιουργία, με το γνώριμο στραυτό του ύφος και τον καλοδεμένο έλεύθερο στίχο του.

Πρόκειται για 15 ποιήματα πού το έκτο, στη σειρά, έχε και τον πάρα πάνω τίτλο του βιβλίου. Μ' όλον, όμως, τον όργασμό της όργης του ποιητή, τουτος (ο κ. Φ. Δ.) μάς παρουσιάζεται, πάλι, περισσότερο φυσιολάτρης παρά σαν ένας όργασμος όργισμένος.

Ο ίδιος μάς το λέει αυτό στην «Αύγη στο Βουνό».

Αύγη στο βουνό το θάμα πού με ξαναώνει, οί φλέβες μου, πού γίνονται (τ' αλάκι της Κασταλίας Αύγη στο βουνό, χαρ' έξυ (πνημα, τ' άν'στα των δέντρων, (γεύση

δροοόχαρης μέρας χαρά κι' εύλογία

Αύγη στο βουνό με τη χλόη πού κυματίζει, αύγη του βοσκοῦ πού παίζει φλογέρα

Αύγη στο βουνό το θάμα, πού αλλάζει τις μέρες μου.

Και στοὺς «όργισμένους του καιρού» ο κ. Δέλφης, πάλι χωρίς όργη μάς παρουσιάζεται:

Άς είμαι τώρα με ένα δ- (νειρο να ζήσω της ειρήνης.. Κι' άς είναι ψέμμα..

Ω σεις προφήτες πού είπατε: «θα πλέξει ή γῆς στο αίμα» (να χαθῆτε..

Μέρες τ' άγρου, της ήσυχίας να ξαναρθῆτε.

Μέσα μου έχω το χωριό και (τη γλυκειά έπαρχία, το σταυρωμένο του χωριού, τ' άνάσια της καπνάνας.

Έχος γλυκός κι' άπόμαχος (ω άλλοιμονο δε σβύνει..

Κι' έτσι, άνόργιστο, μ' όλο το χωριό και την γλυκειά έπαρχία, μέσα στο «είναι του» τον προτιμοῦμε και τον καμαρώνομε τον ποιητή.

Γιατί άληθινά ο γλυκός κι' άπόμαχος ήχος του «άνάστα της καπνάνας του χωριού» από καμμία άνωτερη έλληνική ψυχή ποτέ δεν σβύνει. Α. Ζ.

ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΒΙΒΛΙΑ

DANTE ALLIGHIERI

ΝΙΤΑ ΝΟΥΟΛΑ (Νέα Ζωή) μετάφραση έμετρη, πρόλογος, σχόλια, κριτικά σημειώματα. Χρήστου Τσαπάλα. Άθήνα 1948.

ΦΩΤΕΙΝΗΣ ΤΖΩΡΤΖΑΚΗ «Ιστορία παλιά και νέα» Άθήνα 1949.

ΡΟΛΟΓΕΧΝΙΚΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ 1949. Έκδοση «Λογοτεχνικής Γωνίας» ΝΙΚ. ΜΟΥΣΠΟΥΝΤΗ, του Άν. Συμβουλίου Ανασυγκροτήσεως «Η προσαρμογή της οικονομίας μας προς το σχέδιον Μαρσάλ». Ανατύπωσις από τον «Οικονομολόγον».

Φιλολογικόν Μνημόσυον

Στις 19/1 ώρα 7 μ. μ. στη «Στέγη Γραμμάτων» ή «Ενώσις Έλλήνων Λογοτεχνών» έκανε το 35χρονο φιλολογικό μνημόσυον της ποιητριάς Φλ. Φουντουκλή.

Ο κ. Αλ. Φιλαδέλφειος ειπε λίγα λόγια για το άνεκδοτον έργο της, ή κ. Ειρ. Λασκαρίδου για το «Ποιητικό θέατρο» της ποιητριάς, και ή κ. Β. Θεαδωροπούλου — Λειβαδά άνέπτυξε τα της ζωῆς και του έργου της.

Το ποίημά μας

ΚΑΙ ΣΥ, ΚΥΡΙΕ, ΕΩΣ ΠΟΓΕ ;

Σωπάτε. Η νύχτα το κατά- (μαυρό της βάρος τάπιθωσε στη γῆ και στις (καρδιες μα. Τάστέρια σαν κυνηγημένοι (έχτροί κρυφτήκαν πίσω άπ' τις σιδερένιες τάν (νεφών κουρτίνες.

Άκούστε. Η χλαοῆ κι' ή ά- (μάχη μάλιστα στα γύρω μας ύψώματα (ω (καμμε καρδιάς!) πού τα τρανάζουν των άρ (μάτων σί βροντές.

Τα πλάγια άχνίζουν από («πλήθος αίμα έλληνικό», πού πῆζει πάνω σε λιθάρια (και χορτ'ρια.

Θέ μου, είπες με παραφροσύ (νη ή γῆ μας να σαρθῆ κι' ο χαλασμός μας γράφηκε (άπ' το χέρι σου ;

Θέ μου, δε βρισκόμε έλεος (μπροστά σου, δε βρισκόμε σ' λαχνιά κι' (μια γαληνεμένη στέγη, να ζήσομε μιά ζωούλα ά- (πλή, φτωχή και ταπεινή;

Κλείσαν οί πόλες του οίχτιρ (μου για μάς ; Κ' άκόμη για πολύ ή νυχτιά (το μαυρο βάρος της στις πληγωμένες μας καρδιές (θ' άπλώνη και μέρα ειρηνικά φωτοπλημ- (μύριστη

δε θα εύλογῆσι πιά το μαυ- (ροσζικό μας τόπο ;

Θέ μου, «καί σ' έως ποτε ; »

1948 ΜΙΧ. Γ ΠΕΤΡΙΔΗΣ

Το Ίόνιον Συμπόσιον

— Έπί τη συμπληρώσει 75ετίας (1873—1948) από του θανάτου του συνθέτου του έθνικου μας ύμνου Νικολάου Μαντζάρου, το «Ίόνιον συμπόσιον» συνήλθεν εις έκτακτον πανηγυρικήν συνεδρίασιν με τα γεύματα την 7.30 μ.μ. της 7ης Δεκεμβρίου εις το έστιατόριον «Αβέρωφ».

— Η έορταστική αυτή συνεδρίασις (8η κατά σειράν) άφιέρωθη όλόκληρος εις την ζώην την μνήμη και το έργον του μεγάλου Κερκυραίου μουσουργού.

— Ομιλήσαν ο καθηγητής του Πανεπιστημίου κ. Σπ. Μαρινάτος, ο γενικός διευθυντής της Δυρικής Σκηνης κ. Γ. Σκλάβος και ο Κερκυραίος λυκείαρχος κ. Γερ. Σαλβάνος.

Έναρκτήριος Λόγος

Την 7/12 ώρα 7 μ.μ. ο Καθηγητής κ. Χρ. Παπαναστασίου έκαμεν τον έναρκτήριον αυτόν λόγον στη μεγάλην αίθουσα των τελετών του Πανεπιστημίου με θέμα:

«Αντικείμενον και σκοπός της Ιστορίας των φυσικών έπιστημών και τα έκ της διδασκαλίας του μαθήματος τουτο όφέλη»

Ο έγκριτος καθηγητής, στις διεξήλθεν θαυμασίως το θέμα του κατεχειροκροτήθη.

Φιλολογικόν Μνημόσυον

Στις 19/1 ώρα 7 μ. μ. στη «Στέγη Γραμμάτων» ή «Ενώσις Έλλήνων Λογοτεχνών» έκανε το 35χρονο φιλολογικό μνημόσυον της ποιητριάς Φλ. Φουντουκλή.

Ο κ. Αλ. Φιλαδέλφειος ειπε λίγα λόγια για το άνεκδοτον έργο της, ή κ. Ειρ. Λασκαρίδου για το «Ποιητικό θέατρο» της ποιητριάς, και ή κ. Β. Θεαδωροπούλου — Λειβαδά άνέπτυξε τα της ζωῆς και του έργου της.

ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ - ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ

Έλάβομεν: «Βιομηχανική Έπιθεώρησις», «Μετ' έωρα» Διμηνιαία έκδοση του Έκδρομικού Μορφωτικού Όμίλου Τρικάλων.

«Ο Συνεταιριστής» — Μηνιαία Συνεταιριστική έκδοση υπό την διεύθυνση του παλαιμάχου Συνεταιριστού κ. Θ. Τζωρτζάκη.

«Οικονομικός Έρευνητής».

«Κυπριακά Γράμματα». Μηνιαίο περιοδικό μελέτης και τέχνης.

«Μορφές» Θεσσαλονίκης.

«Ποιητική Τέχνη» «Επτανησιακά Φύλλα» — Ζακύνθου Πανηγυρικό το τελευταίο φύλλον των φιερωμένο στο Σολωμό.

«Δελτίο» — Σοσιαλιστικής όμοσπονδίας.

«Ηχώ του Ίονίου» — Μηνιαία Έπιθεώρησις.

«Λαμιακός Τύπος» ήμερησία ειδησεολογική έφημερίς

«Εθνική ψωνή» των Άγροτών. — Μεγάλη εβδομαδιαία έκδοσις της «Ιαελληνίου Συν)δίας Ένώσεων Γ. Συν)μών».

«Ηχώ της Μεσσηνίας».

«Αναγέννησιν» και «Φιλελεύθερον» Ζακύνθου.

«Εὐβοϊκόν Κήρυκα» — και «Εὐβοϊκά Νέα» — «Κερκυραϊκά Νέα»

«Ηπειρωτικόν Μέλλων».

«Φωνή της Γορτυνίας» κ. ά.

Το Γραμματοκιβώτιο

— Σεβ. Μητροπολίτην Μαρωνείας και Θάσου Κον Βασίλειον, κ. Σεβ Οίκο νόμου, Δικηγόρον, Κάρυστον. Αί έτησιας συνδρομαί μας έλήφθησαν και Σας εύχαριστοῦμε θερμότατα.

— Κον Κ. Α. Μακρήν, Βόλον. Φόλλα σ' έστάλησαν διόρθωσις γίνεται.

— Κον Α. Πορτοκαλόγλου, Βόλον. 10χιλιόδραχμος έπιταγή έλήφθη, αιτηθέντα βιβλία έστ' ήσαν ταχ)κώς. Χιλιάς εύχαριστίας δια το ένδιαφέρον σας.

— Η λ. Άντ. Τάκρατοῦμε με στοργή.

— Κον Π. Λευκαδίτην, ένταῦθα. Το «Τοπείο» περισσότερο από τη «Ενθύμησι τοῦ έρωτα» φανερώνει την έπτανησιακή προέλευση και την πνευματική φλέβα του δημοσουργού του. Θα το δημοσιεύσωμεν.

— Στόν άγαπητόν μας Νιόνιο χαιρετίσματα.

— Δαν Είρηνη Γκλιτάτην, Κηφισία. Εύχαριστοῦμεν για τα καλά σας λόγια και την έτησιαν συνδρομήν σας. Ο στίχος σας θέλει λίγο δούλεμα. Πάντως σας δημοσιεύομεν το ένα από τα τρία, πού έλάβαμεν για να σας ένθαρρύνωμεν, στον ώραίο δρόμο, πού παίρνετε.

— Κον Νικον Σιάμου, Χαλκίδα. Εύχριστοῦμεν θερμώς, Σας γράφομεν ταχυδρομικώς.

ΦΙΛΟΛΟΓΟΠΟΙΕΙΟΝ ΧΡΥΣΟΧΟΕΙΟΝ ΣΤΗΡΙΑ Δ. ΤΣΕΚΟΥΡΑ Όδός Γ. Σταύρου 8

ΕΥΒΟΪΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

15^θήμερος Πανευβοϊκή
Ἐφημερίς

ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ἐπεύθυνος Συντάκτης
Ἀντρέας Ζώντος

Κατοικία: Φαβιέρου 7
Ἐπισημοποιήσας: Γ. Πα-
τρίκης

Κατοικία: Στυριῶνος 32
ΣΥΝΔΡ. ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑΙ
Τὸν χρόνον δρ. 20.000 τὴν
ἔξαμηνίαν δραχ. 10.000.

Ἀμερικῆς ἔτησίᾳ Δολ. 4
Διὰ τὰς Τραπεζὰς, Δήμους,
Κοινοτήτας, Σωματεία καὶ
διαφόρους ὀργανισμοὺς ἔ-
τησίᾳ δραχ. 40.000

Διαφημίσεις

Ἄνω πόντος Δρχ. 4000

Ἐμβάσματα καὶ συνεργασίαι
ἀπ' εὐθείας εἰς τὴν Διεύ-
θυνσιν.

ΕΛΛ

Ἐλα τώρα, ποὺν ἀνοίξει
κι' εἴν' ὄλ' ἀνθισμένα
κι' ὄλα μοσχοβολοῦν
γιὰ σένα καὶ γιὰ μένα!

Ἐλα στὸ νέο σπιτάκι μας
χαρὸς νὰ μὲ φορώσης,
— ἔλα σὰν τὴν ἀνοίξει
καὶ σὺ τὰ ξεφαντώσης.

Στὸ περιβόλι τὰ φυλλώματα
ἴσκιο βαθῦ σου αἰάζουν,
κι' ὄλα θερμὴ ὑποδοχὴ
γιὰ σένα ἐτοιμάζουν.

Ἐλα τριγύρω εὐωδιστά,
κι' ὄλα ζευγαρωμένα,
σὰν νὰ ῥωτοῦν, μοῦ φαίνεται,
πού εἴν' ἡ εὐτυχία γιὰ μένα;

Ἐλα καὶ φέρε τὴν χορὰ,
πού χρόνια τὴν προσμένω.
Ἐλα, καλέ μου, γρήγορα
κι' ἐγὼ σὲ περιμένω!

ΕΙΡΗΝΗ ΓΚΛΙΑΤΗ

ΔΗΜ. ΚΟΦΦΑΣ
ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΣ-ΨΥΧΙΑΤΡΟΣ
Διευθὴς Νευρολογικῆς Κλινικῆς
Λαϊκοῦ Νοσοκομείου
Δ Ε Χ Ε Τ Α Ι 3—8 μ. μ
ΣΚΟΥΦΑ 59—Α Θ Η Ν Α Ι

ΤΟ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ

ΠΕΝΘΗ

—Ἐρριέτα Μιχ. Κακαρά

Πλήρης ἡμερῶν ἀπεβίωσεν
ἐνταῦθα καὶ ἐκηδεύθη εἰς
Χαλκίδα ἐν μέρῳ μεγάλης
κοσμοσυρροῆς ἡ σεβαστῆ καὶ
ἐνάρετος δέσποινα Ἐρριέτα
Μιχ. Κακαρά.

Ἡ μεταστῆσα καταγομένη
ἔξ ἀρχοντικῆς οἰκογενείας τῆς
Σύρου καὶ νυμφευθεῖσα τὸν
ἐπὶ μακρὰν σειρὰν ἐτῶν δια-
τελέσαντα Δήμαρχον Χαλκι-
δος καὶ βουλευτὴν Εὐβοίας,
ἀειμνηστον ἱατρὸν Μιχαὴλ
Κακαράν, διεδραμάτισεν ἡ
ἴδια πρωτεύοντα ῥόλον εἰς
τὴν πολιτικὴν ζῆσιν τῆς Εὐ-
βοίας τὰς τελευταίας δεκαετη-
ρίδας, ὡς ἐνεργὸς συμπαρα-
στάτις συζύγου καὶ ἐκλεκτῶν
νιῶν.

—Καρύδας Οἰκονόμου

Νέος ἀκόμη, ἀπεβίωσεν ἐκ
συγκοπῆς τῆς καρδίας ἐνταῦ-
θα ὁ δικηγόρος τῆς Χαλκίδος
Καρύδας Οἰκονόμου

Δ. Α. Γεωργίου

Μετὰ μακρὰν καὶ ἐπώδυ-
νον νόσον ἀπεβίωσε ἐνταῦθα
ὁ Δημ. Α. Γεωργίου καφεπώ-
λης παρὰ τῇ Δημοτικῇ ἀγορᾷ.

Ἀναστ. Δημητρίου

Νέος ἀκόμη ἀπεβίωσεν καὶ
ἐκηδεύθη εἰς Βασιλικὴν Χαλ-
κίδος ὁ Ἀναστ. Δημητρίου.

Κέννης Πληθυσμοῦ

Κατὰ τὸ λῆξαν ἔτος 1948
τὸ Ληξιαρχεῖον τοῦ Δήμου
Χαλκιδέων παρουσίασεν τὴν
ἑξῆς κίνησιν.
Γάμοι, 197 Γεννήσεις, 616.
Θάνατοι 235.

Βαπτίσεις

Ὁ Ἀντῆχος Πυρροῦ κ.
Θεόδωρος Κανελλόπουλος ἀ-
νεδέξατο εἰς Χαλκίδα τὸ ἀγο-
ράκι τοῦ κυρίου καὶ τῆς κυ-
ρίας Εὐαγγελίας Μηνᾶ Ἰω-
άννου ὀνομασάσαυτὸ Γεώργιον.

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΚΑΘΕΝΟΥΣ

ΚΑΘΕΝΟΙ, Ἰανουάριος

(Τοῦ ἀνταποκριτοῦ μας).—
Ἀφίκετο εἰς τὸ χωρίον μας ὁ
καθηγητὴς κ. Γρηγόριος
Μπεληγιάννης καὶ ὠμίλησε
περὶ τῆς σημασίας τοῦ διεξα-
γομένου ἀγῶνος μας ἐναντίον
τῶν ἐαιμοσλαύων, τονίσας τὴν
ἀνάγκην ἐγκατεργήσεως ὅλων
μας εἰς τὸν ἀγῶνα πού μᾶς
ἐπέβαλον ἔξωθεν. Ἀνεπίτυξε
δὲ κατόπιν ἐν πλάτει ἱστορι-
κῶς τὴν πολιτικὴν τῶν Ρώσ-
ων ἐναντι τῆς Ἑλλάδος, εἴτε
Τσαρικοὶ εἶναι ἴσθι εἴτε
κομμουνισταί, εἰπὼν ὅτι ἦτο
καὶ εἶναι ἡ αὐτὴ, δηλαδὴ ἡ
κατάληψις τῆς Ἑλλάδος καὶ ἡ
ἐξαφάνισις τῆς Ἑλληνικῆς
φυλῆς ἀπὸ τοῦ προσώπου τῆς
γῆς διότι τὴν θεωρεῖ, ὅπως
καὶ εἶναι, ἐμπόδιον εἰς τὰ
Πανσλαβιστικὰ τὼν σχέδια
«Δὲν θέλουν, εἶπε χαρακτη-
ριστικῶς, φίλους τῶν τοῦς
Ἑλλήνας κομμουνιστὰς ἀλλὰ
θέλουν δικήτων τὴν γωνίαν
αὐτὴν πού λέγεται Ἑλλάς.»

Ἡ ὁμιλία τοῦ ἐπροξένη-
σεν ἀρίστην ἐντύπωσιν καὶ
ἀνετίεσε τὸ ἠθικὸν τῶν
καὶ οἰκῶν τοῦ χωρίου μας κα-
θὼς καὶ τῶν κατοικῶν ἄλλων
χωρίων, πολλοὶ κατῴκιοι τῶν
ὁποίων ἔχουσι καταφύγει εἰς
τὸ χωρίον μας.

Ὁ Νέος Νομάρχης

Ἀφίχθεις εἰς Χαλκίδα ἀ-
νέλαβε τὰ καθήκοντά του ὁ
νέος Νομάρχης Εὐβοίας κ.
Α. Παπαρηγόπουλος.

Ἐπὲρ τῶν Μαχομένων

Τὸ Σωματεῖον Κουρέων
καὶ Κομμωτῶν Χαλκίδος κα-
τέθεσεν εἰς τὸ ὑπὸ τῆς Τρα-
πέζης τῆς Ἑλλάδος δραχ.
150.000 χιλ. προῖόν ἐράνου
μεταξὺ τῶν μελῶν τοῦ ὑπὲρ
τῶν οἰκογενειῶν τοῦ Μαχο-
μένου Ἐθνικοῦ Στρατοῦ.

Ἀρραβῶνες

Ὁ κ. Θεόδωρος Μυλωνᾶς
Γραμματεὺς Ἀγροτικῆς Ἀσ-
φαλείας Χαλκίδος καὶ ἡ δε-
σποινὴς Τασούλα Γ. Μπου-
ρᾶ ἔξ Ἀμαρύνθου, ἔδωσαν
ἀμοιβαίαν ὑπόσχεσιν γά-
μου.

Ἀντὶ Στεφάνου

Ὁ Νικ. Γ. Μαστρογιάννης
κηματίας Μύτικα κατέθεσεν
ὑπὲρ τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ
Ὁρφανοτροφείου Χαλκίδος
ἀντὶ Στεφάνου εἰς μνήμην
τοῦ ἀπὸ βιώσαντος Μιχ. Σκού-
ρα δραχ. (100.000

ΑΚΤΙΝΟΛΟΓΙΚΟΝ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΝ

ΔΡΟΣ ΑΛΕΞ. ΧΑΡΙΣΙΑΔΟΥ

ΙΑΤΡΟΥ — ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΚΤΙΝΟΛΟΓΟΥ

Β. Α. Πανεπιστημίου ΚΟΛΟΜΒΙΑ Νέας Ὑόρκης

Διδάκτορος τῆς Ἰατρικῆς

Πανεπιστημίου ΜΟΝΤΙΕΛΛΙΕΡ Γαλλίας

—Ο—

ΤΗΛ. 4—53 ΑΒΑΝΤΩΝ 29 ΧΑΛΚΙΣ

(Παραπλεύρως Ταχυδρομείου)

ΕΞΕΔΟΘΗ

ΑΝΤΡΕΑ ΖΩΝΤΟΥ

ΠΕΝΤΕ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΕΠΑΙΝΟΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΥ
ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΕΝΩΣΕΩΣ
ΕΛΛΗΝΩΝ ΛΟΓΟΤΕΧΝΩΝ

ΠΩΛΕΙΤΑΙ εἰς
τὴν Χαλκίδα: εἰς τὰ
Βιβλιοπωλεῖα Ἰωάν.
Σταμέλα καὶ Πάν.
Μόσχου. Εἰς τὴν
Ζάκυνθον: εἰς τὸ Βι-
βλιοπωλεῖον Σταμά-
ρα καὶ Πουλάκη καὶ
εἰς τὰ κεντρικὰ Βι-
βλιοπωλεῖα τῶν Ἀ-
θηνῶν.

Ὅσοι ἐκ τῶν ἐπαρχι-
ῶν ἐμβάζουν δραχ. 6.000
εἰς τὴν διεύθυνσιν τῶν
«Εὐβοϊκῶν Χρονικῶν» Φα-
βιέρου 7 Ἀθῆναι (Κ-Α) λαμ-
βάνουν τὸ ἀνατῆρῶν Βι-
βλίον ἐλεύθερον Ταχυδρο-
μικῶν τελῶν

ΜΕΓΑ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ

“ΡΟΥΖΒΕΛΤ”

ΟΔΟΣ ΦΑΒΙΕΡΟΥ 5 (ΠΛ. ΒΑΘΗΣ)
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Διευθ. Ε. Γ. ΓΕΩΡΓΙΟΠΟΥΛΟΣ

Νεόδμητον καὶ μεγαλοπρε-
πὲς οἰκογενειακὸν ξενοδοχεῖ
ἑφάμιλλον τῶν Εὐρωπαϊκῶν,
μὲ δωμάτια εὐάερα καὶ εὐή-
λια, μὲ ἀφθονα νερὰ τρεχοῦ-
μενα θερμὰ καὶ ψυχρὰ, εἰς
ἕκαστον δωμάτιον.

Λουτρά, Ντους, Κεντρικὴ
θέρμανσις (καλοριφέρ), Τηλέ-
φωνον, Μπουφές, Αἰθουσα
ἀναμονῆς.

Ἐπίπλωσις καὶ ρουχισμοὶς
καινοουργῆς. Ἄκρα καθαριό-
της Ὑπηρεσία προθυμοτάτη.
Τιμαὶ λογικαὶ καὶ
λίαν συγκαταβατικά διὰ
τοὺς μονίμους.

Τηλέματα ΞΕΝΟΔ. ‘ΡΟΥΖΒΕΛΤ’

ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 53—413

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΕΙΜΕΝΑ

ΜΙΑ ΠΑΛΙΑ ΒΙΟΓΡΑΦΙΑ ΤΟΥ ΝΕΟΦΥΤΟΥ

Τοῦ κ. Γ. Ι. ΦΟΥΣΑΡΑ

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον)

61.—Μετέβη, ὄθεν εἰς τὰς
Ἀθήνας περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ
Αὐγούστου [1832] Ἡ πρώτη
θλιβερὰ εἰδήσις, τὴν ὁποίαν
ἔμαθεν, ἦτο ὅτι ὁ Πρόεδρος
[τῆς Ἱερᾶς Συνόδου] ἦσθὲν
βαρέως! Μετέβη εἰς τὴν οἰκί-
αν τοῦ φίλου του ἀιέσως.
Τὸ νόσημα ἦτο ἀθεράπευτον,
μὲ ὄλας τὰς παρὰ τοῦ ἴδιου
[τοῦ] Βασιλέως προσπάθειας,
ὅστις [Βασιλεὺς], ἅμα πλη-
ροφορηθεὶς τὸ σοβαρὸν τοῦ
[Ἐπισκόπου] Ἀργολίδος νό-
σημα, διέταξεν ἀφοπτεροῦς
ταῦς ἱατροὺς του, ἵνα ἐπισκε-
πτόμενοι [τοῦτον] τῆς ἡμέρας
καταβάλλωσι τὴν μεγαλύτεραν
προσπάθειαν διὰ νὰ σωθῆ εἰ-
δυστατὸν ὁ πάσχων. Ἀλλὰ
φευ! ὁ θάνατος ἐπέκειτο. Ὁ
νοσῶν, προαισθανόμενος τὸν
ἀναπόφευκτον θάνατον, πρὸ
δέκα περιπτῶν ἡμερῶν ἀνήγ-
γειλεν εἰς τοὺς φίλους του ὅτι
ἀποθνήσκει. Ἐχαριστήσας
δὲ αὐτῶν τὸν Βασιλέα καὶ

παρακαλῶν θερμῶς τὸν προσ-
φιλεῖ τῶν [Ἐπίσκοπον] Εὐ-
βοίας νὰ μὴ τὸν ἀφήσῃ μόν-
ον κατὰ τὸ μικρὸν αὐτὸ τῆς
ζωῆς του διάστημα. Ὅσον
μεγάλῃ ἦτον ἡ καρδία, τοσοῦ-
τον εὐγενῆς ἡ ψυχὴ καὶ τοῦ
τελευταίου [δηλαδὴ τοῦ Νεο-
φύτου], καὶ ἡ φιλία, μέγα
κράτος εἰς τὴν ψυχὴν του λα-
βοῦσα, ἀνέκαθεν διεκρίνετο
εἰς τὸ αὐτόμῳ του, ἀρετῇ ἦτις
μόνη καθίστα αὐτὸν ἀξιαγά-
πητον! Καὶ τὴν ζῶσιν του αὐ-
τὴν ἠδῆνατο νὰ δώσῃ εἰς ἀν-
τάλλαγμα τότε, εἰς ἠδύνατον
νὰ σώσῃ, ὅχι τὸν φίλον μόν-
ον ἀλλὰ καὶ τὸν ἐπ' ἀρετῇ
καὶ παιδείᾳ ἔξοχον ἄνδρα
Κύριλλον! Διότι τότε ἦτο ὁ
μόνος τῶν Ἀρχιερέων αὐτοῦ,
ὅστις γενναίως ἐμάχητο ἀπέ-
ναντι ἰσχυρᾶς ἀντιπολιτεύ-
σεως ἰσχυροτάτης, ἦτις, ἂν
καὶ πολέμιος τῶν φρονημά-
των του, οὐχ ἦττον ὁμως ἐ-
θαύμαζε τὴν μεγάλην ἐν ταῖς
πραγμασίαις κατ' ἐκείνην τὴν

ἐποχὴν ἱκανότητά του.

62.—Ἄν καὶ [ὁ Νεόφυτος]
παρέμεινε πλησίον τοῦ ἡμέ-
ρας καὶ νύκτας ὀλοκλήρους
νῆστι καὶ ταιλαιπωρούμενος,
ὁ ἀδυσώπητος καὶ σκληρὸς
θάνατος, περιφρονήσας τὰ
πάντα, ἤρπασε τὸ πολυθρόνη-
τον παρὰ πολλῶν φίλων του
πολιτικῶν σφάγιον, καὶ ὁ
δυστυχὴς [Ἐπίσκοπος] Εὐ-
βοίας ἐδύχησεν μόνον τὸν
τελευταῖον τοῦ ἐπιστηθίου
φίλου του ἀσπασμὸν νὰ λά-
βῃ! Ὁ φίλα! πόσον ὄρατα
εἶναι ἡ βίασις, τὴν ὁποίαν εὐ-
τύχης νὰ ἀπολύσῃ εἰς τὸ
βάθος εὐγενεῶς ψυχῆς! Ὁ
θάνατος οὕτως κατέστησεν
αὐτὸν δυστυχῆ, διότι ἡ στέρη-
σις φίλου δι' αὐτὸν ἦτο «ἐγα-
δυστύχημα. Μετὰ τὴν κηδείαν
ἦ μετὰ τὸν ἐνταφιασμὸν τοῦ
φίλου του, ἀπωλέσας πλέον
τὰ πάντα δι' αὐτὸν, μετὰ δε-
καήμερον ἀπονοσῆν [ἐκ] τῆς κα-
τοικίας του εἰς ἐκείνην τοῦ
φίλου του, ἦλθε τέλος πάν-
των εἰς τὴν οἰκίαν του, κα-
τοικῶν τότε προσωρινῶς εἰς
τὴν οἰκίαν τοῦ Γ. Γρυπάρη,
ἠλλοιωμένους τὴν ὄψιν, κεκ-
μηκῶς ἀπὸ τὴν λύπην. Ἐκλεί-
σθη εἰς τὸ προσδιωρισμένον
αὐτῷ δωμάτιον, ἄσιτος, ἀ-

πρόσιτος, θρηνῶν ὡς ἄλλος
Ἀχιλλεὺς τὸν θάνατον τοῦ
φίλου του Πατρόκλου.

63.—Ἄλλ' ἡ ἄστατος φορὰ
τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων
ἐν γένει ἄλλως πῶς καὶ δι-
αὐτὸν τὰ πράγματα διέθετε,
καθ' ἣν ἐποχὴν αὐτὸς ἐθρήνη-
σεν τὴν στέρησιν τοῦ φίλου του
καὶ τοῦ ἱκανωτέρου [τῶν] ἐν
τοῖς πράγμασι Ἀρχιερέων.
Ἐκτακτῶς ἀπεσταλμένος ἐμ-
μέσως πῶς ἀπὸ τὸν Βασιλέα
ζητεῖ συνέντευξιν μετ' αὐτοῦ,
ἀναφέρει τὰ περὶ προεδρίας
τῆς [Ἱερᾶς Συνόδου] κατῳ-
πόν τινὰ ζητεῖ γνώμην παρὰ
αὐτοῦ ποιητὴ εἶναι τὸ καταλ-
ηλότερον πρόσωπον. Ἄλλ'
ὁ [Ἐπίσκοπος] Εὐβοίας, ὁ-
στις καὶ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ
φίλου του ἀκόμα ἀπ φευγεν
ὄλας διόλου [νὰ ὁμιλήσῃ],
ὁσάκις ἐγένετο λόγος [περὶ
τοῦ] ποῖος ἔμελλε νὰ καθέξῃ
τὴν θέσιν τοῦ προκειμένου
νεκροῦ, καὶ ὅστις ἐταράχθη
πολύ, ὅτε ἰδίως ὁ Νικόλαος
Ζηφῆς [;] τὸν εἶπε, ὅτι «ὁ
βασιλεὺς ἀγαπᾷ πολὺ τὸν
Εὐβοίας καὶ αὐτὸς εἶναι ὁ κα-
ταλληλότερος διάδοχος τοῦ
Ἀργολίδος», ἐταράχθη ἤδη
περισσότερον, ὅτε πάλιν ἐκ
δευτέρου τοιαύτη ὁμιλία ἐγένε-

το πρὸς αὐτόν. Μετὰ δια-
φόρους ἀποπειράς ἰδόντες οἱ
φίλοι του ὅτι οὐδόλως ἐγέν-
οντο δεκτοί, καὶ τοῦ ἴδιου
τοῦ Βασιλέως θετικώτατα πλη-
ροφορηθέντος ὅτι ὁ [Ἐπί-
σκοπος] Εὐβοίας εἶναι ἀκαμ-
πτος [καὶ] οὐδὲ κἀν [δέχεται]
νὰ ἀκούσῃ τι περὶ ἀντικατα-
στάσεως τοῦ θρηνομένου
φίλου του, ἠναγκάσθη [ὁ Βα-
σιλεὺς Ὄθων] νὰ πέμψῃ [πρὸς
τὸν Νεόφυτον] τὸν Ἰάκωβον
Ῥίζον, ὑπουργὸν τότε τῶν
Ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς
Παιδείας, ἄνδρα διακεκριμέ-
νον, μὲ μεγάλην παιδείαν καὶ
φίλον στενὸν τοῦ [Ἐπισκό-
που] Εὐβοίας, ἰδίως δὲ τὸν
ἀρχιαιτῶν του Ι. Βούρον,
οἵτινες ἀνήγγειλαν πρὸς αὐ-
τόν, ὅτι ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειό-
της ἐκλέγει αὐτὸν ὡς Πρόε-
δρον τῆς [Ἱερᾶς] Συνόδου,
ὅτι αὐτὸν θεωρεῖ τὸν κα-
ταλληλότερον διὰ τὰς ἀρετὰς
του καὶ ὅτι πρέπει νὰ δώσῃ τὴν
συγκατάθεσίν του, ἦτις μόνη
ἀπαιτεῖται διὰ νὰ ὑπογραφῇ
τὸ Διάταγμα τοῦ διορισμοῦ
του.

(Συνεχίζεται)

ΕΙΔΗΣΕΙΣ - ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ - ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ

Ο ΑΡΧΙΣΤΡΑΤΗΓΟΣ ΠΡΟΣ ΤΑΣ ΕΝΟΠΛΟΥΣ ΔΥΝΑΜΕΙΣ ΤΟΥ ΕΘΝΟΥΣ

Ο άναλαβών τὰ καθήκοντα τοῦ ἀρχιστρατήγου τῶν ἐνόπλων δυνάμεων στρατηγὸς κ. Ἄλ. Παπάγος ἐξέδωσε τὴν κάτωθι ἐμπνευσμένην Ἡμερησίαν Διαταγὴν :

Ἀξιωματικοί, ὑπαξιωματικοί καὶ στρατιῶται, ναῦται καὶ σημηνῖται τῶν ἐνόπλων δυνάμεων.

1) Πέριβληθεὶς ὑπὸ τῆς Α.Μ. τοῦ Βασιλέως καὶ τῆς Κυβερνήσεως μὲ τὴν ὑψηλὴν καὶ βαρεῖαν τιμὴν τῆς ἀρχηγίας τῶν ἐνόπλων δυνάμεων, ἀπευθύνω ἐγκάρδιον χαιρετισμὸν πρὸς ὑμᾶς τοὺς ἠρωϊκὸς προμάχους τῆς πατρίδος καὶ ὑποκλίνομαι εὐλαβῶς πρὸ τῶν ἐνδόξων σημαίων σας καὶ τῶν τάφων τῶν ἠρωϊκῶς πεσόντων συμπολεμιστῶν σας.

2) Οὐδενὸς τὴν προσοχὴν διαφεύγει πολὺ δὲ ὀλιγώτερον ἔμοῦ, πόσον βαρὺ καὶ δυσχερὲς εἶναι τὸ ἔργον τοῦ ἐθνικοῦ στρατοῦ κατὰ τὴν παρούσαν κρίσιμον περίοδον τῆς ἐθνικῆς μας ζωῆς. Καὶ οὐδεὶς πρέπει νὰ λησμονῇ ὅτι εἰς τὸν προκείμενον σκληρὸν καὶ ἀδυσώπητον πόλεμον, τὸν ὁποῖον μὴ ξενόδοστος καὶ προδοτικὴ μειοψηφία, συνεργαζομένη μετὰ τῶν χειροτέρων ἐχθρῶν τῆς φυλῆς μας, ἀπειργάσθη κατὰ τῆς πατρίδος μας, διακυβεύεται τὸ πᾶν. Ὅχι μόνον ἡ ἐδαφικὴ μας ἀκεραιότης καὶ πολιτικὴ ἀνεξαρτησία. Ἀλλὰ καὶ πέραν τούτων, αὐτὰ αἱ ἐθνικαὶ παραδόσεις μας, ἡ τρισχιλιετὴς ἔνδοξος ἱστορία μας, ὁ πολιτισμὸς μας, τὸ μέλλον τῶν τέκνων μας, οἱ βωμοὶ τῆς θρησκείας μας, οἱ τάφοι τῶν προγόνων μας, ἡ τι-

μὴ τοῦ οἴκου μας ἐν ἅλλοις λόγοις αὐτὴ αὐτὴ ἡ ἐπιβίωσις ἡμῶν ὡς φυλῆς καὶ ἔθνους.

3) Σεῖς μὲ τὰ μέχρι τοῦδε περιλαμπρα κατορθώματά σας κατέστητε δικαίως ἄξιοι τῆς ἐθνικῆς εὐγνωμοσύνης. Οἱ ἠρωϊκοὶ ἀγῶνες σας, αἱ στερήσεις σας, αἱ κακουχίαι σας, ἡ ἀντοχὴ σας καὶ τέλος αἱ θυσίαι σας ἐπέτρεψαν εἰς τὴν πατρίδα νὰ ζῆ ἡδὴ ἐλευθέρᾳ ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἔθνων καὶ ἐθεμελίωσαν ἐπὶ ἀκλονήτων βάθρων τὴν πίστιν καὶ ἐμπιστοσύνην τῶν μεγάλων μας Συμμάχων ἐπὶ τὴν ἀκατάβλητον ζωτικότητα καὶ ἠθικὴν δύναμιν τῆς ἐλληνικῆς φυλῆς.

4) Ἀλλὰ τὸ ἔργον μας δὲν ἐτελείωσεν εἰσέτι. Πρέπει ἡ χώρα νὰ ἀπαλλαγῇ ὀριστικῶς ἀπὸ τὸ μίσημα τοῦ συμμοριτισμοῦ, τὸ δὲ Κράτος τοῦ Νόμου καὶ τῆς τάξεως νὰ ἐπιβληθῇ καὶ πάλιν καθ' ἑαυτὴν τὴν ἐπικράτειαν ἐν ὅλῳ τῷ ἰσχυρῷ καὶ τῇ λαμπρότητι. Δι' ὃ καὶ ἐνῶ ἀνομετρῶ μετὰ θαυμασμοῦ τὸ μέχρι τοῦδε ἐπιτελεσθὲν ἔργον σας, ἐπικαλοῦμαι ἅψ' ἐτέρου ἀμέριστον τὴν συνδρομὴν σας διὰ τὴν συμπλήρωσιν καὶ εὐδόωσιν τοῦ ὑπολειπομένου τοιούτου.

5) Πρὸς τοῦτο ἀπαιτεῖται, ἰδίως σήμερον, ἡ ψυχικὴ ἀνάτασις ὅλων μας πρὸς ἕνα καὶ μόνον σκοπὸν: Τὴν ταχεῖαν καὶ ἀποφασιστικὴν νίκην, ἣτις ἀποτελεῖ τὸ μόνον ἀσφαλὲς μέσον τῆς σωτηρίας τῆς πατρίδος μας. Καὶ ἡ ἀνάτασις αὕτη δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ πραγματοποιηθῇ εἰμὴ μόνον ὅταν ἀντι-

ληφθῶμεν καλῶς τοὺς τοὺς περιβάλλοντάς ἡμᾶς τρομεροὺς κινδύνους, ἀποκτήσωμεν σαφὴ ἀντίληψιν τοῦ ἐπιβεβλημένου εἰς ἕκαστον ἡμῶν ἐθνικοῦ καθήκοντος καὶ κατανοήσωμεν πλήρως τὰς ἐντεῦθεν ἀπορροῦσας ὑποχρεώσεις μας. Κηρύγματα ἠττοπαθείας ἢ συμφιλιατικῶν δῆθεν προσπαθειῶν δέον νὰ μὴ εὔρωσι καμμίαν ἀπολύτως ἀπήχησιν εἰς τὸ μαχητικὸν πνεῦμα καὶ τὴν θέλησιν τοῦ ἐθνικοῦ στρατοῦ ἐπὶ τὴν νίκην.

6) Πρὸς ἐπιτυχίαν ἐπομένως τοῦ ἐπιδιωκόμενου σκοποῦ ἀξιώ παρὰ πάντων :

Βαθεῖαν πίστιν ἐπὶ τὸ δίκαιον τοῦ διεξαγομένου ἀγῶνος μας καὶ ἀκλόνητον ἀφοσίωσιν πρὸς τὴν ἰδέαν τῆς πατρίδος.

Σαφὴ καὶ ἀνεπιφύλακτον ἀντίληψιν τοῦ καθήκοντος ἐναντι τοῦ στρατοῦ καὶ τοῦ ἔθνους.

Πλήρη κατανόησιν καὶ ἐκπλήρωσιν τῶν ὑποχρεώσεων ἃς ἐπιβάλλει εἰς ὅλους μας τὸ καθήκον καὶ ἡ στρατιωτικὴ τιμὴ.

Ἐνσυνείδητον, αὐθόρμητον καὶ σιδηρὰν πειθαρχίαν εἰς ὅλην τὴν κλίμακα τῆς ἱεραρχίας.

7) Ταχύτης ἐνεργείας, τολμηρᾶ πρωτοβουλία, ψυχραιμὸς ἐκάστοτε ἐκτίμησις τῆς καταστάσεως πρακτικαὶ καὶ ἀπλαῖ λύσεις, πνεῦμα ταχείας ἀποφασιστικότητος καὶ πρὸ παντὸς ἐκδήλωσις ἐν παντὶ καὶ πάντοτε ἀνενδότου πνεύματος ἐπιθέσεως δέον νὰ ἀποτελέσουν τὰ κύρια χαρακτηριστικὰ τῆς δράσεως ἐκάστου ἡγήτορος. Δὲν ὑπάρχουσι ἐμπόδια ἀνυπέβλητα εἰς ἐκείνον ὅστις

θέλει νὰ νικήσῃ καὶ εἶναι ἀποφασισμένος νὰ νικήσῃ. Ἡ ἐπίθεσις δέον νὰ ἀποτελῇ τὴν κεντρικὴν ἰδέαν πάσης ἐνεργείας. Πᾶν τμήμα μὴ δυνάμενον νὰ προχωρήσῃ δέον νὰ καθηλοῦται ἐπὶ τοῦ ἐδάφους καὶ νὰ προτιμήσῃ νὰ φονευθῇ ἐκεῖ παρὰ νὰ ὑποχωρήσῃ.

8) Ἔστω ἅψ' ἐτέρου γνωστὸν ὅτι ὑπὸ τὰς παρούσας συνθήκας, ἅψ' ἂς ἡ σωτηρία τῆς πατρίδος ἀποτελεῖ ὑπέρτατον νόμον καὶ καθήκον, οὐδεμία παράβασις ἢ παρέκκλισις ἐκ τοῦ πνεύματος τῆς παρούσης διαταγῆς θά γίνῃ ἀνεκτὴ. Πᾶσα λιποψυχία, πᾶσα ὀλιγωρία ἢ ἀμέλεια ἢ ἀπροθυμία περὶ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν διαταγῶν, πᾶσα πρᾶξις προδίδουσα ἔλλειψιν κατανοήσεως τῶν ἐθνικῶν κινδύνων τῆς παρούσης στιγμῆς, πᾶσα ἐκδήλωσις ἀπειθαρχίας ἢ ἠττοπαθείας, πᾶσα πρᾶξις ἀποτελοῦσα προσπάθειαν μειώσεως τοῦ κύρους τῆς προϊσταμένης ἀρχῆς, πᾶσα ἐκδήλωσις ἀντικανονικοῦ τρόπου τοῦ ἀναφέρεσθαι καὶ πᾶσα ἐν γένει πρᾶξις ἀντιβαίνουσα εἰς τὸ καθήκον καὶ τὴν στρατιωτικὴν τιμὴν θά ἐπισύρωσι παραδειγματικὰς κυρώσεις κατὰ παντὸς ὑπαιτίου οἰουδήποτε βαθμοῦ.

9) Ἀψ' ἐτέρου ἐπιθυμοῦμεν νὰ καταστή γνωστὸν ὅτι θά καταβάλωμεν πᾶσαν μέριμναν ὅπως ἐπικρατήσῃ πνεῦμα ἀπολύτου δικαιοσύνης καὶ τάξεως δικαίου καταμερισμοῦ κόπων καὶ ὑποχρεώσεων, ἀκριβοδικαίας ἀπονομῆς ἠθικῶν ἀμοιβῶν καὶ λελο-

γισμένης κατανοήσεως τῶν ἀναγκῶν μεταξὺ ὅλων τῶν εἰς τὰς τάξεις τοῦ ἐθνικοῦ στρατοῦ ὑπηρετούντων. Γνωρίζοντες καλῶς τὰς οικονομικὰς ἀνάγκας τῶν τε ἀξιωματικῶν καὶ ὀπλιτῶν καὶ τῶν οἰκογενειῶν τῶν ὑποσχομέθα ὅτι θά καταβάλωμεν πᾶσαν προσπάθειαν διὰ τὴν ἐν τῷ μέτρῳ τοῦ δικαίου καὶ τοῦ δικαίου θεραπείαν αὐτῶν.

10) Τέλος ἂς παραμείνωμεν μέχρι τέλους πιστοὶ εἰς τὴν ἰδέαν τῆς μίας καὶ ἀδιαιρέτου ἐλληνικῆς πατρίδος καὶ ἂς καταβάλωμεν πᾶσαν προσπάθειαν ἵνα αὕτη ἀνακύψῃ ἐκ τῆς παρουσίας δοκιμασίας τῆς περισσώτερον φωτεινῆ καὶ ἔνδοξος, ἀξία τοῦ παρελθόντος τῆς κυρία τῶν πεπωμένων τῆς καὶ κατὰ τὸ ἠθικὸν ἀνάστημα ὑπέρποτε μεγάλη καὶ ἰσχυρά, διὰ νὰ δυνηθῇ νὰ ἐπιδοθῇ ἀπερίσπαστος πλέον εἰς τὸ ἔργον τῆς ὄνορθώσεως τῶν ἔρειπων τῆς καὶ νὰ χωρήσῃ ἀδιστακτικῶς εἰς τὴν μεγάλην ἐκπολιτιστικὴν τῆς ἀποστολήν, ἀναξίαν πρὸς τὰς ὑψηλὰς καὶ εὐγενεῖς παραδόσεις τοῦ ἔθνους. Ἡ δὲ εὐτυχὴς αὕτη προσδοκία τοῦ ἔθνους δὲν θά διαψευσθῇ, ἐάν ὅλοι ἡμεῖς ἐπιτελέσωμεν καὶ κατὰ τὸ τελικὸν στάδιον τοῦ ἀγῶνος, ὡς μέχρι τοῦδε, ἀνεנדότως καὶ πλήρως τὸ καθήκον μας.

Ἀρχιστράτηγος
ΑΛ. ΠΑΠΑΓΟΣ

Η ΑΠΗΝΗΣ ΔΙΩΞΙΣ ΤΩΝ ΣΥΜΜΟΡΙΤΩΝ ΕΙΣ ΕΥΒΟΙΑΝ

ΧΑΛΚΙΣ, Ἰανουάριος. — (Τοῦ ἀνταποκριτοῦ μας) Ὁ στρατιωτικὸς Διοικητὴς Εὐβοίας Συνήχης κ. Γ. Κωσταρέλος ἀνακοινεῖ τὰ ἑξῆς :

1. Εἰς συμπλοκὴν μετὰ Σ. εἰς τινὰ περιοχὴν τῆς Νήσου ἡμέτερα τμήματα ἐφόρευσαν 2 Σ., τὸν Κατσαράνην Εὐάγ. ἐκ Πούρνου καὶ τὸν Πατσιάραν Δημ. ἐκ Καλυβίων. Ἐπίσης ἐτραυματίσαν θανασίμως τὸν Ἀρχισυμμοριτὴν Κατσαράνην Δημήτριον ἐκ Πούρνου, ὅστις εὐρίσκειται εἰς χεῖρας τῶν τμημάτων μας. Ἐκ τῶν Ἡ οὐδεὶς ἔταθε τι.

2. Ὡσαύτως εἰς τὴν ἀνωτέρω περιοχὴν παρουσιάσθησαν ἀθρομήτως εἰς τὰ τμήματά μας 4 βιαίως ἐπιστρατευθέντες.

3) Η διώξις τῶν Σ. συνεχίζεται ἀπηνῆς.

4) Ἄπαντα τὰ ἐφόδια καὶ αἱ ἀποθήκαι τῶν Σ. περιήλθον εἰς χεῖρας τοῦ Στρατοῦ.

Προαγωγὰ καὶ Μεταθέσεις

Προήχθησαν, εἰς ἀντισυνταγματάρχην ὁ Δ)τῆς τῆς Χωρ)κῆς Εὐβοίας κ. Κων. Χριστοδοῦλου καὶ εἰς ταγματάρχην ὁ Υ)τῆς αὐτῆς κ. Βασίλ. Θεοδωρακόπουλος. Ἐξ αὐτῶν ὁ μὲν πρῶτος μετατίθεται εἰς τὴν Δ. Χ. Ἐβρου, ἀντικαθιστάμενος ὑπὸ τοῦ ὀμοιοβάθμου του κ. Δ Μητροπούλου, ὁ δὲ δεύτερος παραμένει εἰς τὴν θέσιν του.

ΔΩΡΕΑΙ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΩΝ

Ἐπὲρ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ὀφθαλμοτροφείου Χαλκίδος, προσεφέρθησαν τὰ ἑξῆς ποσά:

Νικ. Γ. Μαστρογιάννης ἐκ Μύτικα εἰς μνήμην Μιχ. Σκοῦρα Δρχ. 100.000 Κων. Κυτίνος συνδ. 100.000 Ἀνώνυμος (Α. Κ.) συνδρ. 100.000, Φωτεινὴ Μιχαῆλ συνδρ. 50.000, Οἰκογένεια Γ. Μάχου συνδρ. 50.000, Ἰωάννης Εὐσταθίου συνδρ 50.000, Νικόλ. Ἀνθίμου διάφορα εἶδη φρούτων καὶ λαχανικῶν ὀκ. 130, Βασίλ. Πάττας πατάτες ὀκ. 30 Φιλάνθρωποι ἐκ Ψαχνῶν πατάτες ὀκ. 30, Ἰωάννης Εὐθυμιάδης ἔλαιον ὀκ. 14 Σιλβέστρος καὶ Ζυράφης ἔλαιον ὀκ. 10, Ἀνώνυμος (Ν. Λ.) ἔλαιον ὀκ. 15, Κατίνα Γεωργίου ἔλαιον ὀκ. 13, Νικόλ. Καπνίσσης πατάτες ὀκ. 15. «Πανεβοϊκὸς Σύλλογος» Ἀμερικῆς, δολλάρια 100.

ΚΑΡΥΣΤΙΝΑ ΝΕΑ

ΚΑΡΥΣΤΟΣ, Ἰανουάριος (τοῦ ἀνταποκριτοῦ μας). — Ὁ Δεκέμβρης μᾶς παρουσίασε κάποιον ζωνρότητα ἀπὸ καλλιτεχνικῆς κινήσεως. Στὶς ἀρχὲς ὁ περιοδεῦων θίασος Βενέτη ἔδωσε στὴν αἴθουσα Μαρίνου μιὰ σειρά παραστάσεων. Μεταξὺ αὐτῶν παίχτηκε τὸ νέον ἔργον τοῦ κ. Σεβ. Οἰκονόμου «Ἀλυσίδες» καὶ ἔα νὰ «ἡ συνείδηση σκοτώνει» τοῦ κ. Ἀναργ. Δράκου.

*

**

Τὰ Σχιστοῦγεννα ἢ Ἑλληνικὴ Μέριμνα καὶ τὴν Πρωτοχρονιά οἱ Ναυτοπρόσκοποι μας ἔδωσαν θαυμάσιες καλλιτεχνικὰς βραδυὰς με ὀμιλίαι, ἀπαγγελίαι, τραγούδια, σκῆτς καὶ μονόπρακτα ἔργα. Σεχωρίσαμε τὴν ὀμιλία τοῦ κ. Θ. Τσοῦρη περὶ Κοινωνικῆς ἀλληλεγγύης, τὸ δρα-

ματικὸ σκῆτς τοῦ κ. Ἀ. Δράκου «Ἡ Ἑλλάδα ποτὲ δὲν πεθαίνει» καὶ τὸ ὄραϊο παίξιμο σὲ διαφόρους ὁλοῦς τῆς μαθητηρίας Λίτσας Μπουνοῦ καὶ τοῦ προσκόπου Γ. Βράιλα.

— Ἀφίχθηκε ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴν ὁ περιφημὸς Ἑλληνοαμερικανὸς ζωγράφος Ζωρζ Γκρέκο. Πρόκειται περὶ τοῦ συμπατριώτου μας Γ. Χονδρονάστα, ὁ ὁποῖος ἔλειπε εἰς τὴν Ἀμερικὴν ἀπὸ 35ετίας, ἐσπούδασε καλὰς τέχνας καὶ εἰδικεύθη εἰς τὴν προσωπογραφίαν ὅπου διέπρεψε μὲ τὴν «ψυχαναλυτικὴν τέχνην» του καὶ ἐπανειλημμένως ἀπέσπασεν κολακευτικώτατα σχόλια τοῦ Ἀμερικανικοῦ τύπου. Πιστεύεται ὅτι σύντομα θά ἐκτεθοῦν καὶ εἰς τὰς Ἀθήνας ἔργα του..